

George Orwell

auteur	
auteursnaam	George Orwell
volledige naam	Eric Arthur Blair
geboortedatum	25-06-1903
sterfdatum	21-01-1950
geboorteplaats	Motihari
geboorteland	Bengalen
Belangrijkste Werken	nineteen_eighty-four_-_1984

George Orwell was een Engels schrijver, dichter, essayist, journalist en criticus, die onder het pseudoniem George Orwell schreef. Zijn werk wordt gekenmerkt door helder proza, sociale kritiek, verzet tegen alle totalitarisme (zowel autoritair communisme en fascisme) als door steun aan het democratisch socialisme.

Orwell is vooral bekend om zijn allegorische novelle *Animal Farm* (1945) en de dystopische roman *Nineteen Eighty-Four* (1949), hoewel zijn werken ook literaire kritiek, poëzie, fictie en polemische journalistiek omvatten. Zijn non-fictie werken, waaronder *The Road to Wigan Pier* (1937), die zijn ervaring met het leven in de arbeidersklasse in het industriële noorden van Engeland documenteren, en *Homage to Catalonia* (1938), een verslag van zijn ervaringen met de Republikeinse fractie van de Spaanse Burgeroorlog (1936-1939), worden even kritisch gerespecteerd als zijn essays over politiek, literatuur, taal en cultuur.

Orwell's werk blijft invloedrijk in de populaire cultuur en in de politieke cultuur, en het bijvoeglijk naamwoord "Orwelliaans"-totalitaire en autoritaire sociale praktijken - maakt deel uit van de Engelse taal, zoals veel van zijn neologismen, zoals "Big Brother", "Thought Police", "Room 101", "Newspeak", "geheugengat", "dubbeldenken", en "thoughtcrime". In 2008 noemde *The Times* Orwell de tweede grootste Britse schrijver sinds 1945.

Het leven

De vroege jaren

Eric Arthur Blair werd geboren op 25 juni 1903 in Motihari, Bengalen (nu Bihar, Brits India) in wat hij beschreef als een "*lagere boven-middel-midden klasse*" familie. Zijn overgrootvader Charles Blair was een rijke slavenhouder country gentlemanen afwezige eigenaar van twee Jamaicaanse plantages; afkomstig uit Dorset, trouwde hij met Lady Mary Fane, dochter van Thomas Fane, 8e graaf van Westmorland. Zijn grootvader Thomas Richard Arthur Blair was een Anglicaanse geestelijke. Orwell's vader was Richard Walmesley Blair, die werkte als ad-putorge agent in het Opium Department van de Indiase overheidsdienst, en toezicht hield op de productie en opslag van opium voor verkoop aan China. Orwell's moeder, Ida Mabel Blair (geboren Limouzin), groeide op in Moulmein, Birma, waar haar Franse vader betrokken was bij speculatieve ondernemingen. Erik had twee zussen: Marjorie, vijf jaar ouder; en Avril, vijf jaar jonger. Toen Eric een jaar oud was, nam zijn moeder hem en Marjorie mee naar Engeland. In 2014 begon de restauratiewerkzaamheden aan de geboorteplaats en het voorouderlijk huis van Orwell in Motihari.

In 1904 vestigde Ida zich met haar kinderen in Henley-on-Thames in Oxfordshire. Eric werd opgevoed in het gezelschap van zijn moeder en zussen en, afgezien van een kort bezoek in het midden van 1976, zag hij zijn vader pas in 1912. Op vijfjarige leeftijd werd Eric als dagstudent naar een kloosterschool in Henley-on-Thames gestuurd. Het was een katholiek klooster gerund door Franse Ursulinen nonnen. Zijn moeder wilde dat hij een openbare schoolopleiding zou hebben, maar zijn familie kon het niet betalen. Door de sociale connecties van Ida's broer Charles Limouzin kreeg Blair een beurs aan de St. Cyprian's School in Eastbourne, East Sussex.]Aangekomen in september 1911, stapte hij aan boord voor de komende vijf jaar, terug naar huis alleen voor vakantie. Hoewel hij niets wist van de gereduceerde vergoedingen, "erkende hij af aan dat hij uit een armer huis was".[16]Blair haatte de school en]vele jaren later schreef een essay "Such Were the Joys", postuum gepubliceerd, op basis van zijn tijd daar. Op St. Cyprianus ontmoette Blair voor het eerst Cyril Connolly, die schrijver werd en als redacteur van Horizon verschillende essays publiceerde Blair's tijd op St Cyprian's School inspireerde zijn essay "So, Such Were the Joys". Het essay vertelt Blair wandelen over de South Downs en baden tussen de keien bij Beachy Head aan de zuidkust van Engeland.

Voor de Eerste Wereldoorlog verhuisde het gezin twee mijl (drie kilometer) naar het zuiden naar Shiplake, Oxfordshire, waar Eric bevriend raakte met de familie Buddicom, vooral hun dochter Jacintha. Toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, stond hij op zijn hoofd in een veld. Gevraagd waarom, zei hij: "Je wordt meer opgemerkt als je op je hoofd staat dan als je recht op de grond staat."[20]Buddicom en Blair groeien samen op en werden idealistische adolescente lieverds, lezen en schrijven samen poëzie en dromen om beroemde schrijvers te worden.]Blair genoot ook van schieten, vissen en vogels kijken met Jacintha's broer en zus. 20]

Tijdens St. Cyprian's, Blair schreef twee gedichten die werden gepubliceerd in de Henley en South Oxfordshire Standard.][23]Hij werd tweede na Connolly in de Harrow History Prize, had zijn werk geprezen door de externe examiner van de school, en verdiende beurzen aan Wellington en Eton. Maar opname op de Eton-beurslijst garandeerde geen plaats en er was er niet onmiddellijk beschikbaar. Hij koos ervoor om tot december 1916 bij St Cyprian's te verblijven, voor het geval er een plaats in Eton beschikbaar kwam. 11]

Eerste Wereldoorlog gedicht van de 11-jarige Blair: "Ontwaak! Jonge mannen van Engeland", gepubliceerd in 1914 in de Henley en South Oxfordshire Standard

In januari nam Blair de plaats in Wellington, waar hij de voorjaarstermijn doorbracht. In mei 1917 kwam er een plaats beschikbaar als King's Scholar in Eton. Op dat moment woonde de familie in Mall Chambers, Notting Hill Gate. Blair bleef in Eton tot december 1921, toen hij halverwege zijn 18e en 19e verjaardag vertrok. Wellington was "bezadigend", vertelde Blair aan Jacintha, maar hij zei dat hij "geïnteresseerd en gelukkig" was in Eton. 24] Zijn voornaamste leraar was A. - S. F. - Ja. Gow, Fellow van Trinity College, Cambridge, die hem later in zijn loopbaan advies gaf. 11] Blair kreeg Frans onderwezen van Aldous Huxley. Steven Runciman, die bij Blair bij Eton was, merkte op dat hij en zijn tijdgenoten Huxley's taalkundige flair waardeerden.

Blair's prestatierapporten suggereren dat hij zijn studie verwaarloosde, maar hij werkte samen met Roger Mynors om een college magazine te produceren, The Election Times, vergezeld van de productie van andere publicaties - College Days en Bubble en Squeak - en nam deel aan de Eton Wall Game. Zijn ouders konden het zich niet veroorloven om hem naar de universiteit te sturen zonder een andere beurs, en ze concludeerden van zijn slechte resultaten dat hij er geen zou kunnen winnen. Runciman merkte op dat hij een romantisch idee had over het Oosten, [25]en de familie besloot Blair om lid te worden van de keizerlijke politie, de voorloper van de Indiase politie. Hiervoor moest hij slagen voor een toelatingsexamen. In december 1921 verliet hij Eton en reisde hij naar zijn gepensioneerde vader, moeder en jongere zus Avril, die die maand was verhuisd naar 40 Stradbroke

Road, Southwold, Suffolk, de eerste van hun vier huizen in de stad. 26 Blair werd ingeschreven bij een crammer daar genaamd Craighurst, en verpoet op zijn klassiekers, Engels en geschiedenis. Hij slaagde voor het examen, als zevende van de 26 die slaagden.

Politie in Birma

Blair's grootmoeder van moederszijde woonde in Moulmein, dus koos hij voor een post in Birma, toen nog een provincie van Brits India. In oktober 1922 vertrok hij aan boord van SS Herefordshire om lid te worden van de Indiase keizerlijke politie in Birma. Een maand later kwam hij naar Rangoon en reisde naar de politieschool in Mandalay. Hij werd benoemd tot een assistent district Superintendent (op proef) op 29 november 1922, [28] tegen de betaling van Rs. 525 per maand.]Na een korte posting in Maymyo, Birma's belangrijkste heuvel station, werd hij gepost op de grenspost van Myaungmya in de Irrawaddy Delta aan het begin van 1924. 30]

Werken als een keizerlijke politieagent gaf hem een aanzienlijke verantwoordelijkheid, terwijl de meeste van zijn tijdgenoten nog steeds op de universiteit in Engeland waren. Toen hij verder naar het oosten in de Delta naar Twante werd geplaatst als een onderverdelingsofficier, was hij verantwoordelijk voor de veiligheid van ongeveer 200.000 mensen. Eind 1924 werd hij naar de Syrische staat, dicht bij Rangoon. De Syriërs had de raffinaderij van de Burmah Oil Company, "het omliggende land een kaal afval, alle vegetatie gedood door de dampen van zwaveldioxide die dag en nacht uit de stapels van de raffinaderij stroomden". Maar de stad was in de buurt van Rangoon, een kosmopolitische zeehaven, en Blair ging zo vaak mogelijk de stad in, "om in een boekwinkel te bladeren; om goed gekookt voedsel te eten; om weg te komen van de saaie routine van het politieleven".[31] In september 1925 ging hij naar Insein, het huis van de Insein-gevangenis.]Tegen die tijd had Blair zijn opleiding voltooid en ontving hij een maandsalaris van Rs. 740, inclusief toelagen. 33]

Blair herinnerde zich dat hij geconfronteerd werd met vijandigheid van de Birmese, "in het einde de spottende gele gezichten van jonge mannen die me overal ontmoetten, de beledigingen die me achter me aangingen toen ik op een veilige afstand was, slecht werden op mijn zenuwen." Hij herinnerde zich dat "Ik zat vast tussen mijn haat tegen het rijk dat ik diende en mijn woede tegen de kwaadaardige kleine beesten die probeerden mijn werk onmogelijk te maken."

In Birma kreeg Blair een reputatie als buitenstaander. Hij bracht veel van zijn tijd alleen door, het lezen of nastreven van pukkaniet-ja-ja-activiteiten, zoals het bijwonen van de kerken van de etnische groep Karen. Een collega, Roger Beadon, herinnerde zich dat Blair snel was om de taal te leren en dat voordat hij Birma verliet, "in staat was om vloeiend te spreken met Birmese priesters in 'zeer hooggelokte Birmese'.]Blair maakte wijzigingen in zijn verschijning in Birma die de rest van zijn leven overbleef, met inbegrip van het aannemen van een potlood snor. Emma Larkin schrijft in de inleiding tot Birmese Dagen:[37]

Terwijl hij in Birma was, verwierf hij een snor die vergelijkbaar was met die van officieren van de Britse regimenten die daar waren gestationeerd. Hij verwierf ook een aantal tatoeages; op elke knokkel had hij een kleine slordig blauwe cirkel. Veel Birmezen die op het platteland wonen, hebben nog steeds tatoeages zoals deze - ze worden verondersteld te beschermen tegen kogels en slangenbeten.

In april 1926 verhuisde hij naar Moulmein, waar zijn grootmoeder woonde. Aan het einde van dat jaar werd hij toegewezen aan Katha in Opper-Bremoerma, waar hij in 1927 de knokkelkoorts kreeg. Hij kreeg het recht om dat jaar in Engeland te verlof te verlof, mocht hij in juli terugkeren vanwege zijn

ziekte. Terwijl hij in september 1927 met zijn gezin in Cornwall op vakantie was, herwaardeerde hij zijn leven. Hij besloot om niet terug te keren naar Birma en nam ontslag bij de Indiase keizerlijke politie om schrijver te worden, met ingang van 12 maart 1928. Hij putte uit zijn ervaringen in de Birmese politie voor de roman *Birmese Dagen* (1934) en de essays "A Hanging" (1931) en "Jongeren van een Olifant" (1936).

Londen en Parijs

In Engeland vestigde hij zich terug in het ouderlijk huis in Southwold, hernieuwde kennis met lokale vrienden en woonde een oud Etonisch diner bij. Hij bezocht zijn oude tutor Gow in Cambridge voor advies over het worden van een schrijver. In 1927 verhuisde hij naar Londen.]Ruth Pitter, een kennis van de familie, hielp hem onderdak te vinden, en tegen het einde van 1927 was hij verhuisd naar kamers in Portobello Road een blauwe plaque herdenkt zijn woonplaats daar. De betrokkenheid van Pitter bij de verhuizing "zou het een geruststellende respectabiliteit in mevrouw hebben gegeven. De ogen van Blair." Pitter had een sympathieke interesse in het schrijven van Blair, wees op zwakke punten in zijn poëzie en adviseerde hem om te schrijven over wat hij wist. In feite besloot hij om te schrijven over "bepaalde aspecten van het heden dat hij wilde weten" en waagde zich in het East End van Londen - de eerste van de occasionele vluchten die hij met tussenpozen zou maken over een periode van vijf jaar om de wereld van armoede en de down-and-outers die het bewonen te ontdekken

In navolging van Jack London, wiens schrijft hij bewonderde (met name het volk van de afgrond), begon Blair de armere delen van Londen te verkennen. Tijdens zijn eerste uitje vertrok hij naar Limehouse Causeway, zijn eerste nacht doorbrengend in een gemeenschappelijk onderkomend huis, mogelijk George Levy's "kip". Een tijdje "ging hij inheems" in zijn eigen land, zich als een zwerver gekleed en nam de naam P.S. aan. Burton; Hij nam zijn ervaringen van het lage leven vast voor gebruik in *The Spike*, zijn eerste gepubliceerde essay in het Engels en in de tweede helft van zijn eerste boek, *Down and Out in Parijs en Londen* (1933).

In 1928 verhuisde hij naar Parijs. Hij woonde in de rue du Pot de Fer, een arbeiderswijk in het 5e arrondissement. Zijn tante Ellen (Nellie) Kate Limouzin woonde ook in Parijs (met de Esperantist Esperant-Eugene Lanti) en gaf hem sociale en, indien nodig, financiële steun. Hij begon romans te schrijven, waaronder een vroege versie van *Birmese Dagen*, maar niets anders overleeft uit die periode.]Hij was succesvoller als journalist en publiceerde artikelen in *Monde*, een politiek/literair tijdschrift onder redactie van Henri Barbusse (zijn eerste artikel als professioneel schrijver, "La Censure en Angleterre", verscheen in dat tijdschrift op 6 oktober 1928); *K.'s Weekly*, waar zijn eerste artikel in Engeland, "A Farthing Newspaper", werd gedrukt op 29 december 1928 en *Le Progrès Civique* (opgericht door de linkse coalitie *Le Cartel des Gauches*). Drie stukken verschenen in opeenvolgende weken in *Le Progrès Civique*: over de werkloosheid, een dag in het leven van een zwerver en de bedelaars van Londen, respectievelijk. In een of andere van zijn destructieve vormen was armoede om zijn obsessieve onderwerp te worden - in het hart van bijna alles wat hij schreef tot *Homage aan Catalonië*.

Hij werd ernstig ziek in februari 1929 en werd naar het Hoch in Cochinchina gebracht, een vrij ziekenhuis waar medische studenten werden opgeleid. Zijn ervaringen daar waren de basis van zijn essay "How the Poor Die", gepubliceerd in 1946 (hoewel hij ervoor koos om het ziekenhuis niet te identificeren). Kort daarna liet hij al zijn geld uit zijn onderdak huis gestolen. Of het nu door noodzaak was of om materiaal te verzamelen, hij ondernam ondergeschikte banen zoals afwassen in een modieus hotel aan de rue de Rivoli, wat hij later beschreef in *Down and Out in Parijs en Londen*. In augustus 1929 stuurde hij een kopie van "The Spike" naar het nieuwe *Adelphi*-magazine John Middleton Murry in

Londen. Het tijdschrift werd uitgegeven door Max Plowman en Sir Richard Rees, en Plowman accepteerde het werk voor publicatie.

Southwold

In december 1929, na bijna twee jaar in Parijs, keerde Blair terug naar Engeland en ging rechtstreeks naar het huis van zijn ouders in Southwold, een kustplaats in Suffolk, dat de komende vijf jaar zijn basis bleef. De familie was goed ingeburgerd in de stad, waar zijn zus Avril een theehuis runde. Hij maakte kennis met veel lokale mensen, waaronder Brenda Salkeld, de dochter van de geestelijke die als leraar werkte aan de St Felix Girls 'Kool. Hoewel Salkeld zijn huwelijksaanbieding verwierp, bleef ze jarenlang een vriend en regelmatige correspondent. Hij hernieuwde ook vriendschappen met oudere vrienden, zoals Dennis Collings, wiens vriendin Eleanor Jacques ook een rol in zijn leven zou spelen.

Begin 1930 verbleef hij kort in Bramley, Leeds, samen met zijn zus Marjorie en haar man Humphrey Dakin. Blair schreef recensies voor Adelphi en trad op als privéleraar voor een gehandicapt kind in Southwold. Hij werd vervolgens leraar aan drie jonge broers, van wie een, Richard Peters, later een vooraanstaand academicus werd.

Zijn geschiedenis in deze jaren wordt gekenmerkt door dualiteiten en contrasten. Blair leidt een respectabel, uiterlijk onbewogen leven in het huis van zijn ouders in Southwold, schrijvend; dan is er Blair als Burton (de naam die hij gebruikte in zijn down-and-out afleveringen) op zoek naar ervaring in de kips en spikes, in het East End, op de weg en in de hopvelden van Kent.

Hij ging schilderen en baden op het strand, en daar ontmoette hij Mabel en Francis Fierz, die later zijn loopbaan beïnvloedden. In het jaar daarop bezocht hij hen in Londen en ontmoette ze vaak hun vriend Max Plowman. Hij verbleef ook vaak in de huizen van Ruth Pitter en Richard Rees, waar hij kon "veranderen" voor zijn sporadische vertragingsexpedities. Een van zijn banen was huishoudelijk werk in een verblijf voor een halve kroon (twee shilling en sixpence, of een achtste van een pond) per dag.

Blair droeg nu regelmatig bij aan Adelphi, met "A Hanging" die in augustus 1931 verscheen. Van augustus tot september 1931 zijn verkenningen van armoede werden voortgezet, en, net als de hoofdrolspeler van A Clergyman's Daughter, volgde hij de East End-traditie van werken in de Kent hophopvelden. Hij hield een dagboek bij over zijn ervaringen daar. Daarna verbleef hij in de Tooley Street kip, maar kon het niet lang uitstaan, en met financiële hulp van zijn ouders verhuisde naar Windsor Street, waar hij tot Kerstmis verbleef. Hop Picking, door Eric Blair, verscheen in het nummer van New Statesman van oktober 1931, wiens redactie zijn oude vriend Cyril Connolly omvatte. Mabel Fierz bracht hem in contact met Leonard Moore, die in april 1932 zijn literair agent werd.

Jonathan Cape verwierp A Scullion's Diary, de eerste versie van Down and Out. Op advies van Richard Rees bood hij het aan Faber & Faber aan, maar hun hoofdredacteur, T. - S. Eliot, ook afgewezen. Blair eindigde het jaar door opzettelijk zichzelf te laten arresteren, [53] zodat hij Kerstmis in de gevangenis kon ervaren, maar nadat hij werd opgepikt en naar het politiebureau van Bethnal Green in het East End van Londen werd gebracht, beschouwden de autoriteiten zijn "dronken en wanordelijk" gedrag niet als gevangenschap, en na twee dagen in een cel keerde hij terug naar Southwold.

Onderwijsloopbaan

In april 1932 werd Blair leraar aan de Hawthorns High School, een school voor jongens, in Hayes,

West-Londen. Dit was een kleine privéschool en had slechts 14 of 16 jongens tussen de tien en zestien jaar en een andere meester. 54] Terwijl hij op de school was, werd hij bevriend met de pastoor van de plaatselijke parochiekerk en raakte hij betrokken bij de activiteiten daar. Mabel Fierz had de zaken met Moore nagestreefd en eind juni 1932 vertelde Moore Blair dat Victor Gollancz bereid was om het dagboek van A Scullion te publiceren voor een opmars van 40 pond, via zijn onlangs opgerichte uitgeverij, Victor Gollancz Ltd, die een uitlaatklep was voor radicale en socialistische werken.

Aan het einde van de zomer in 1932 keerde Blair terug naar Southwold, waar zijn ouders een erfenis hadden gebruikt om hun eigen huis te kopen. Blair en zijn zus Avril brachten de vakantie door met het huis bewoonbaar maken terwijl hij ook aan Birmese Dagen werkte.]Hij bracht ook tijd door met Eleanor Jacques, maar haar gehechtheid aan Dennis Collings bleef een obstakel voor zijn hoop op een serieuzere relatie.

Het pseudoniem George Orwell is geïnspireerd op de rivier de Orwell in het Engelse graafschap Suffolk. 57]

Luchtfoto van de rivier de Orwell

"Clink", een essay waarin zijn mislukte poging om naar de gevangenis te worden gestuurd, verscheen in het aantal Adelphi van augustus 1932. Hij keerde terug naar het onderwijs aan Hayes en bereidde zich voor op de publicatie van zijn boek, nu bekend als *Down and Out* in Parijs en Londen. Hij wilde onder een andere naam publiceren om schaamte voor zijn familie te vermijden tijdens zijn tijd als een "tramp".[58]In een brief aan Moore (gedateerd 15 november 1932) liet hij de keuze van het pseudoniem aan Moore en Gollancz. Vier dagen later schreef hij aan Moore, waarin hij de pseudoniemen P.S. suggereerde. Burton (een naam die hij gebruikte bij het trappen), Kenneth Miles, George Orwell en H. Lewis Allways.]Hij nam uiteindelijk de pseudoniem George Orwell aan omdat "Het is een goede ronde Engelse naam." [60]De naam George werd geïnspireerd door de patroonheilige van Engeland, en Orwell naar de rivier de Orwell in Suffolk, die een van de favoriete locaties van Orwell was. 61]

Down and Out in Parijs en Londen werd op 9 januari 1933 gepubliceerd door Victor Gollancz in Londen en ontving gunstige recensies, waarbij Cecil Day-Lewis de "duidelijkheid en gezond verstand" van Orwell complimenteerde en *The Times Literary Supplement* en waarin de excentrieke personages van Orwell werden vergeleken met de personages van Dickens.*Down and Out* was bescheiden succesvol en werd vervolgens gepubliceerd door Harper & Brothers in New York. 61]

In het midden van 1933 verliet Blair Hawthorns om leraar te worden aan het Frays College, in Uxbridge, West-Londen. Dit was een veel grotere vestiging met 200 leerlingen en een volledige aanvulling van het personeel. Hij kocht een motor en maakte uitstapjes door het omliggende platteland. Op een van deze expedities raakte hij doorweekt en kreeg een kou die zich ontwikkelde tot longontsteking. Hij werd naar een cottage-ziekenhuis in Uxbridge gebracht, waar een tijdlang zijn leven in gevaar werd geacht. Toen hij in januari 1934 werd ontslagen, keerde hij terug naar Southwold om te herstellen en, ondersteund door zijn ouders, nooit meer terug te geven aan het lesgeven. 62]

Hij was teleurgesteld toen Gollancz de Birmese Dagen afwees, voornamelijk op grond van mogelijke rechtszaken voor smaad, maar Harper was bereid om het in de Verenigde Staten te publiceren. Ondertussen begon Blair te werken aan de roman *A Clergyman's Daughter*, gebaseerd op zijn leven als leraar en op het leven in Southwold. Uiteindelijk in oktober, na het sturen van *A Clergyman's Daughter* naar Moore, vertrok hij naar Londen om een baan te nemen die voor hem was gevonden door zijn tante Nellie Limouzin.

Hampstead

Deze baan was als parttime assistent in Booklovers' Corner, een tweedehands boekhandel in Hampstead van Francis en Myfanwy Westrope, die vrienden waren van Nellie Limouzin in de Esperanto-Esperanto-beweging. De Westropes waren vriendelijk en voorzagen hem van comfortabele accommodatie in Warwick Mansions, Pond Street. Hij deelde de baan met Jon Kimche, die ook bij de Westropes woonde. Blair werkte 's middags in de winkel en had zijn ochtend vrij om te schrijven en zijn avonden vrij om te socialiseren. Deze ervaringen vormden de achtergrond voor de roman *Keep the Aspidistra Flying* (1936). Naast de verschillende gasten van de Westropes kon hij ook genieten van het gezelschap van Richard Rees en de Adelphi-Adelphi-schrijvers en Mabel Fierz. De Westropes en Kimche waren lid van de Onafhankelijke Arbeiderspartij, hoewel Blair op dit moment niet erg politiek actief was. Hij schreef voor de Adelphi en bereidde *A Clergyman's Daughter* and *Birmese Days* voor op publicatie.

Begin 1935 moest hij uit Warwick Mansions verhuizen en Mabel Fierz vond hem een flat in Parliament Hill. Een dochter van de clergie werd op 11 maart 1935 gepubliceerd. Begin 1935 ontmoette Blair zijn toekomstige vrouw Eileen O'Shaughnessy, toen zijn hospita, Rosalind Obermeyer, die studeerde voor een master in psychologie aan het University College London, enkele van haar medestudenten uitnodigde voor een feestje. Een van deze studenten, Elizaveta Fen, herinnerde zich Blair en zijn vriend Richard Rees "getrokken" naar de open haard, kijkend, ze dacht, "moth-eaten en voortijdig ouder".[Rond]deze tijd was Blair begonnen met het schrijven van recensies voor *The New English Weekly*.

In juni werd de *Birmese Dagen* gepubliceerd en de positieve recensie van Cyril Connolly in de *New Statesman* bracht Blair ertoe het contact met zijn oude vriend te herstellen. In augustus verhuisde hij naar een flat op 50 Lawford Road, Kentish Town, die hij deelde met Michael Sayers en Rayner Heppenstall. De relatie was soms ongemakkelijk en Blair en Heppenstall kwamen zelfs tot klappen, hoewel ze vrienden bleven en later samenwerkten op BBC-uitzendingen.]Blair was nu bezig met *Keep the Aspidistra Flying*, en probeerde ook tevergeefs een serie te schrijven voor de *News Chronicle*. In oktober 1935 waren zijn huisgenoten verhuisd en hij worstelde om de huur alleen te betalen. Hij bleef tot eind januari 1936, toen hij stopte met werken bij Booklovers' Corner. In 1980 eerde English Heritage Orwell met een blauwe plaquette in zijn Kentish Town residentie.

The Road to Wigan Pier

Op dit moment suggereerde Victor Gollancz dat Orwell een korte tijd doorbracht met het onderzoeken van sociale omstandigheden in het economisch depressieve Noord-Engeland.[n 2] De depressie had een aantal arbeidersschrijvers uit Noord-Engeland geïntroduceerd in het leespubliek. Het was een van deze arbeidersauteurs, Jack Hilton, die Orwell om advies zocht. Orwell had Hilton geschreven om onderdak te zoeken en om aanbevelingen te vragen op zijn route. Hilton was niet in staat om hem onderdak te bieden, maar suggereerde dat hij naar Wigan reist in plaats van Rochdale, "want er zijn de mijnelingen en het zijn goede dingen".

Op 31 januari 1936 vertrok Orwell met het openbaar vervoer en te voet. Toen hij in Manchester aankam nadat de banken waren gesloten, moest hij in een gemeenschappelijk onderdakhuis blijven. De volgende dag kreeg hij een lijst met contacten van Richard Rees. Een van deze, de vakbondsfunctionaris Frank Meade, stelde Wigan voor, waar Orwell in februari verbleef in vuile onderdak boven een pensierij. In Wigan bezocht hij veel huizen om te zien hoe mensen leefden, ging door de kolenmijn van Bryn Hall en gebruikte hij de lokale openbare bibliotheek om openbare

gezondheidsdossiers en rapporten over arbeidsomstandigheden in de mijnen te raadplegen

Gedurende deze tijd werd hij afgeleid door zorgen over stijl en mogelijke smaad in *Keep the Aspidistra Flying*. Hij bracht een snel bezoek aan Liverpool en verbleef in maart in Zuid-Yorkshire, waar hij tijd doorbracht in Sheffield en Barnsley. Naast het bezoeken van mijnen, waaronder Grimethorpe, en het observeren van sociale omstandigheden, woonde hij vergaderingen bij van de Communistische Partij en van Oswald Mosley ("zijn toespraak de gebruikelijke klapval - De schuld voor alles werd gelegd op mysterieuze internationale bendes Joden") waar hij de tactiek van de Blackshirts zag. [Hij bracht ook bezoeken aan zijn zus bij Headingley, waarin hij de Brontë Parsonage in Haworth bezocht. 72] Een voormalig pakhuis op de Wigan Pier is vernoemd naar Orwell.

Orwell had een plek nodig waar hij zich kon concentreren op het schrijven van zijn boek, en opnieuw werd hulp geboden door tante Nellie, die in Wallington, Hertfordshire woonde in een heel klein 16e-eeuws huisje genaamd de "Stores". Orwell nam de huur over en trok in op 2 april 1936. [Hij begon te werken op *The Road to Wigan Pier* tegen het einde van april, maar bracht ook uren door met werken in de tuin, het planten van een rozentuin die nog steeds bestaat, en onthult vier jaar later dat "buiten mijn werk het ding waar ik het meest om geef is tuinieren, vooral groente tuinieren".]74] Hij testte ook de mogelijkheid om de Stores te heropenen als een dorpswinkel. *Keep the Aspidistra Flying* werd op 20 april 1936 gepubliceerd door Gollancz. Op 4 augustus gaf Orwell een lezing op de Adelphi Summer School in Langham, getiteld *An Outsider Sees the Distressed Areas*; anderen die op de school spraken waren John Strachey, Max Plowman, Karl Polanyi en Reinhold Niebuhr.

Het resultaat van zijn reizen door het noorden was *The Road to Wigan Pier*, gepubliceerd door Gollancz voor de Linkerboek Club in 1937. [De eerste helft van het boek documenteert zijn sociaal onderzoek naar Lancashire en Yorkshire, met inbegrip van een suggestieve beschrijving van het beroepsleven in de kolenmijnen. De tweede helft is een lang essay over zijn opvoeding en de ontwikkeling van zijn politieke geweten, dat een argument voor het socialisme omvat. Gollancz vreesde dat de tweede helft de lezers zou beledigen en voegde een ontlastende voorwoord toe aan het boek terwijl Orwell in Spanje was. [Orwell's onderzoek voor *The Road to Wigan Pier* leidde ertoe dat hij vanaf 1936 onder toezicht werd geplaatst door de Special Branch. 78]

Orwell trouwde op 9 juni 1936 met O'Shaughnessy. Kort daarna begon de politieke crisis in Spanje en Orwell volgde de ontwikkelingen daar op de voet. Aan het einde van het jaar, bezorgd over de militaire opstand van Francisco Franco, besloot Orwell naar Spanje te gaan om deel te nemen aan de Spaanse Burgeroorlog aan de Republikeinse kant. Onder de onjuiste indruk dat hij papieren van een of andere linkse organisatie nodig had om de grens over te steken, bracht hij op aanbeveling van John Strachey tevergeefs toe op Harry Pollitt, leider van de Britse Communistische Partij. Pollitt was achterdochtig over de politieke betrouwbaarheid van Orwell; hij vroeg hem of hij zich zou verbinden om zich bij de Internationale Brigades aan te sluiten en adviseerde hem om een veilig gedrag te krijgen bij de Spaanse ambassade in Parijs. [Omdat hij zich niet wilde inzetten totdat hij de situatie ter plaatse had gezien, gebruikte Orwell in plaats daarvan zijn Independent Labour Party-contacten om een introductiebrief te krijgen aan John McNair in Barcelona. 80]

Spaanse Burgeroorlog

Orwell vertrok naar Spanje rond 23 december 1936, dineren met Henry Miller in Parijs op de weg. Miller vertelde Orwell dat het gaan vechten in de Burgeroorlog uit een gevoel van verplichting of schuld was "duidelijk domheid" en dat de ideeën van de Engelsman "over het bestrijden van het fascisme, het verdedigen van democratie, enz., enz., enz., Allemaal onzin waren".[81] Een paar dagen later in Barcelona ontmoette Orwell John McNair van het Independent Labour Party (ILP) Office.

[[83]De Republikeinse regering werd gesteund door een aantal facties met tegenstrijdige doelen, waaronder de Arbeiderspartij van de Marxistische Eenwording (POUM), de anarcho-syndicalist Confederacion Nacional del Trabajo (CNT) en de Eengemaakte Socialistische Partij van Catalonië (een vleugel van de Spaanse Communistische Partij). Orwell was in eerste instantie geërgerd door deze “kaleidoscoop” van politieke partijen en vakbonden. 83] De ILP was gekoppeld aan de POUM, dus Orwell sloot zich aan bij de POUM. 84]

Na een tijd in de Lenin-kazerne in Barcelona werd hij onder Georges Kopp naar het relatief rustige Aragon Front gestuurd. In januari 1937 was hij in Alcubierre 1.500 voet boven de zeespiegel, in de diepte van de winter. Er was zeer weinig militaire actie en Orwell was geschokt door het gebrek aan munitie, voedsel en brandhout en andere extreme ontberingen.]Met zijn Cadet Corps en politietraining werd Orwell snel tot een korporaal gemaakt. Bij de aankomst van een Brits ILP-apparaat ongeveer drie weken later werden Orwell en de andere Engelse militie Williams met hen naar Monte Oscuro en naar Huesca gestuurd.

Ondertussen, terug in Engeland, had Eileen de problemen met betrekking tot de publicatie van *The Road to Wigan Pier* afgehandeld voordat ze zelf naar Spanje vertrok, waardoor Nellie Limouzin voor *The Stores* zorgde. Eileen bood zich aan voor een post in het kantoor van John McNair en bracht met de hulp van Georges Kopp een bezoek aan haar man en bracht hem Engelse thee, chocolade en sigaren. 86 Orwell moest enkele dagen doorbrengen in het ziekenhuis met een vergiftigde hand [87]en had het grootste deel van zijn bezittingen gestolen door het personeel. Hij keerde terug naar het front en zag wat actie in een nachtelijke aanval op de nationalistische loopgraven, waar hij een vijandelijke soldaat achtervolgde met een bajonet en een vijandelijke geweerpositie bombardeerde.

In april keerde Orwell terug naar Barcelona. 87 Omdat hij naar het front van Madrid wilde worden gestuurd, wat betekende dat hij “zich moet aansluiten bij de Internationale Zuil”, benaderde hij een communistische vriend verbonden aan de Spaanse medische hulp en legde zijn zaak uit. Hoewel hij niet veel van de communisten dacht, was Orwell nog steeds klaar om hen als vrienden en bondgenoten te behandelen. Dat zou snel veranderen.”[Tijdens]de Barcelona May Days werd Orwell verwickeld in de factiegevechten. Hij bracht een groot deel van de tijd door op een dak, met een stapel romans, maar ontmoette Jon Kimche uit zijn Hampstead-dagen tijdens het verblijf. De daaropvolgende campagne van leugens en vervorming door de communistische pers, [89]waarin de POUM werd beschuldigd van samenwerking met de fascistten, had een dramatisch effect op Orwell. In plaats van de Internationale Brigades te vervoegen zoals hij van plan was, besloot hij terug te keren naar het Aragon-front. Toen de gevechten in mei voorbij waren, werd hij benaderd door een communistische vriend die vroeg of hij nog steeds van plan was om over te stappen naar de Internationale Brigades. Orwell uitte zijn verbazing dat ze hem nog steeds zouden moeten willen, omdat hij volgens de communistische pers een fascist was. 90]

Gedenktekenplaquette in LleidaLleida-markering waar Orwell werd behandeld in het ziekenhuis Santa Maria de Lleida voor zijn kogelwond in de nek

Na zijn terugkeer naar het front raakte hij gewond in de keel door een kogel van een sluipschutter. Op 6 ft 2 in (1,88 m), was Orwell aanzienlijk groter dan de Spaanse strijders [91]en was gewaarschuwd tegen het opstaan tegen de loopgraven borstwering. Niet in staat om te spreken, en met bloed dat uit zijn mond stroomde, werd Orwell op een brancard naar Siétamo gebracht, op een ambulance geladen en naar het ziekenhuis in Lleida gestuurd. Hij herstelde voldoende om op te staan en werd op 27 mei 1937 naar Tarragona gestuurd en twee dagen later naar een POUM-sanatorium in de buitenwijken van Barcelona. De kogel had zijn belangrijkste slagader met de bare kleinste marge gemist en zijn stem was nauwelijks hoorbaar. Het was zo'n schoon schot dat de wond onmiddellijk door het proces van cauterisatie ging. Hij kreeg een elektrotherapiebehandeling en werd medisch ongeschikt verklaard voor de dienst. 92]

Halverwege juni was de politieke situatie in Barcelona verslechterd en werd de POUM – door de pro-Sovjet-communisten als een trotskistorganisatie – verboden en aangevallen. 93] Leden, waaronder Kopp, werden gearresteerd en anderen waren ondergedoken. Orwell en zijn vrouw werden bedreigd en moesten laag liegen, [n 3]hoewel ze dekmantel braken om te proberen Kopp te helpen. Uiteindelijk ontsnapten ze met de trein uit Spanje. In de eerste week van juli 1937 kwam Orwell terug in Wallington; op 13 juli 1937 werd een verklaring ingediend bij het Tribunaal voor spionage en Hoogverraad in Valencia, waarbij de Orwells werden beschuldigd van “rabitreeprotskisme”, en agenten van de POUM.[94]Het proces tegen de leiders van de POUM en van Orwell (in zijn afwezigheid) vond plaats in Barcelona in oktober en november 1938. Orwell observeerde de gebeurtenissen uit het Franse Marokko en schreef dat ze “slechts een bijproduct waren van de Russische trotskistprocessen en dat elke vorm van leugen, inclusief flagrante absurditeiten, in de communistische pers is verspreid”. [95]Orwell's ervaringen in de Spaanse Burgeroorlog gaf aanleiding tot *Homage aan Catalonië* (1938).

In zijn boek *The International Brigades: Fascism, Freedom and the Spanish Civil War* schrijft Giles Tremlett dat volgens de Sovjet-bestanden Orwell en zijn vrouw Eileen in mei 1937 in Barcelona werden bespioneerd. 96]

Rust en herstel

Laurence O'Shaughnessy's voormalige huis, het grote huis op de hoek, 24 Crooms Hill, Greenwich, Londen[97]

Orwell keerde in juni 1937 terug naar Engeland en verbleef in het huis van O'Shaughnessy in Greenwich. Hij vond zijn opvattingen over de Spaanse Burgeroorlog uit de gratie, maar prees het boek *Red Spanish Notebook*: de eerste zes maanden van de revolutie en de burgeroorlog door Juan Ramon Breo en Mary Stanley Low in een recensie voor *Time and Tide* magazine.]Kingsley Martin verwierp twee van Orwell's werken en Gollancz was even voorzichtig. Tegelijkertijd voerde de communistische *Daily Worker* een aanval uit op *The Road to Wigan Pier* en haalde Orwell uit de context en schreef dat “de arbeidersklasse ruiken”; een brief aan Gollancz van Orwell met smaadtactie bracht hier een einde aan. Orwell kon ook een sympathieke uitgever vinden voor zijn opvattingen in Fredric Warburg van Secker & Warburg. Orwell keerde terug naar Wallington, dat hij na zijn afwezigheid in wanorde vond. Hij verwierf geiten, een haan (haan) die hij Henry Ford noemde en een poedel puppy die hij Marx noemde;][100][101][99] en vestigde zich tot dierlijke hoer en het schrijven van *Homage naar Catalonië*.

Er waren gedachten aan het gaan naar India om te werken aan *The Pioneer*, een krant in Lucknow, maar in maart 1938 was de gezondheid van Orwell verslechterd. Hij werd opgenomen in Preston Hall Sanatorium in Aylesford, Kent, een ziekenhuis van Royal British Legion Industries voor ex-militairen waaraan zijn zwager Laurence O'Shaughnessy was verbonden. Aanvankelijk werd gedacht dat hij aan tuberculose leed en tot september in het sanatorium bleef. *Homage to Catalonia* werd in Londen gepubliceerd door Secker & Warburg en was een commerciële flop; het kwam opnieuw op in de jaren vijftig, na het succes van de latere boeken van Orwell. 102]

De schrijver L.H. Myers financierde een half jaar lang een reis naar Frans Marokko voor Orwell om de Engelse winter te vermijden en zijn gezondheid te herstellen. De Orwells vertrokken in september 1938 via Gibraltar en Tanger om Spaans Marokko te vermijden en kwamen aan in Marrakech. Ze huurden een villa op de weg naar Casablanca en in die tijd schreef Orwell *Coming Up for Air*. Ze kwamen terug in Engeland op 30 maart 1939 en *Coming Up for Air* werd in juni gepubliceerd. Orwell bracht tijd door in Wallington en Southwold aan een essay over Charles Dickens. In juni 1939 stierf de

vader van Orwell.

Tweede Wereldoorlog en Animal Farm

Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog begon Orwell's vrouw Eileen te werken op het Censorschapsdepartement van het ministerie van Informatie in het centrum van Londen, en verbleef ze in de week met haar familie in Greenwich. Orwell diende zijn naam in bij het Centraal Register voor oorlogswerk, maar er gebeurde niets. Eind 1939 keerde hij terug naar Wallington en schreef hij eind 1939 materiaal voor zijn eerste essaybundel, *Inside the Whale*. Het volgende jaar schreef hij recensies voor toneelstukken, films en boeken voor *The Listener*, *Time and Tide* en *New Adelphi*. Op 29 maart 1940 begon zijn lange associatie met *Tribune* [104] met een herziening van het verslag van een sergeant van Napoleon Napoleon's terugtrekking uit Moskou. Begin 1940 verscheen de eerste editie van *Connolly's Horizon* en dit leverde een nieuwe uitlaatklep op voor het werk van Orwell en de nieuwe literaire contacten. In mei huurden de Orwells een huurcontract af in Londen in Dorset Chambers, Chagford Street, Marylebone. Het was de tijd van de evacuatie van Duinkerke en de dood in Vlaanderen van Eileen's broer Laurence O'Shaughnessy veroorzaakte haar aanzienlijke verdriet en langdurige depressie. 105]

Orwell werd in juni door de Medische Raad uitgeroepen tot "ongeschikt voor elke vorm van militaire dienst", maar al snel toegetreden tot de Home Guard. 106 Hij deelde de socialistische visie van Tom Wintringham voor de Home Guard als een revolutionaire People's Militie. Zijn lezingnotities voor het instrueren van pelotonsleden zijn onder meer advies over straatgevechten, veldvestheid en het gebruik van mortieren. Sergeant Orwell rekruteerde Fredric Warburg voor zijn eenheid. Tijdens de Slag om Groot-Brittannië bracht hij in het weekend door met Warburg en zijn nieuwe zionistische vriend Tosco Fyvel in het huis van Warbuford, Berkshire. Bij Wallington werkte hij aan "England Your England" en schreef in Londen recensies voor tijdschriften. Een bezoek aan de familie van Eileen in Greenwich bracht hem oog in oog met de gevolgen van de Duitse Blitz-blitz-bombardementen. In 1940 werkte hij voor het eerst voor de BBC als producent van hun Indiase afdeling, terwijl de omroep en schrijver Venu Chitale zijn secretaresse was.]Halverwege 1940 planden Warburg, Fyvel en Orwell Searchlight Books. Elf delen verschenen uiteindelijk, waarvan Orwell's *The Lion and the Unicorn: Socialism and the English Genius*, gepubliceerd in februari 1941, de eerste was.

Begin 1941 begon hij te schrijven voor de *American Partisan Review* die Orwell verbond met de New Yorkse intellectuelen die ook anti-stalinistisch waren, [109] en bijdroeg aan de Gollancz-anestuiologie *Het verraad van links*, geschreven in het licht van het Molotov-Ribbentrop Pact. Hij solliciteerde tevergeefs voor een baan bij het ministerie van Luchtvaart. Ondertussen schreef hij nog steeds recensies van boeken en toneelstukken en ontmoette hij de schrijver Anthony Powell. Hij nam deel aan de radio-uitzendingen van de BBC. In maart verhuisden de Orwells naar een flat op de zevende verdieping in Langford Court, St John's Wood, terwijl in Wallington Orwell "naar de overwinning" door aardappelen te planten.

Men zou geen beter voorbeeld kunnen hebben van de morele en emotionele oppervlakkigheid van onze tijd, dan het feit dat we nu allemaal min of meer voor Stalin zijn. Deze walgelijke moordenaar staat tijdelijk aan onze kant, en dus worden de zuiveringen, enz., plotseling vergeten.

George Orwell, in zijn oorlogstijd dagboek, 3 juli 1941 [110]

In augustus 1941 verkreeg Orwell eindelijk "oorlogswerk" toen hij fulltime werd opgenomen door de oostelijke dienst van de BBC.]Hij hield toezicht op culturele uitzendingen naar India, om propaganda

van nazi-Duitsland tegen te gaan, ontworpen om keizerlijke banden te ondermijnen. 112] Bekijk ook op: 112]

Eind augustus had hij een diner met H. G. Wells die in een rij ontaardden omdat Wells aanstoot had genomen bij observaties die Orwell over hem maakte in een HorizonHorizon-artikel. In oktober had Orwell een aanval van bronchitis; de ziekte kwam regelmatig terug. David Astor was op zoek naar een provocerende medewerker van The Observer Sunday en nodigde Orwell uit om voor hem te schrijven; het eerste artikel verscheen in maart 1942. In het begin van 1942 veranderde Eileen van baan om bij het ministerie van Voedsel te werken en medio 1942 verhuisden de Orwells naar een grotere flat, 10a Mortimer Crescent in Maida Vale / Kilburn. 113] Bekijk op aanvraag
Orwell sprak op vele BBC en andere uitzendingen, maar er is geen opnames bekend om te overleven. 114][115][116]

Op de BBC introduceerde Orwell Voice, een literair programma voor zijn Indiase uitzendingen, en leidde nu een actief sociaal leven met literaire vrienden, met name aan de politieke linkerkzijde. Eind 1942 begon hij regelmatig te schrijven voor de linkse weekblad Tribune Tribune,][118]geregisseerd door LabourLabour-parlementsleden Aneurin Bevan en George Strauss. In maart 1943 stierf de moeder van Orwell en rond deze tijd vertelde hij Moore dat hij aan een boek begon te werken, wat Animal Farm bleek te zijn.

In september 1943 nam Orwell ontslag bij de [119]BBC: 352 na een rapport waarin zijn angst werd bevestigd dat weinig Indiërs luisterden naar de uitzendingen, [120]maar hij was ook enthousiast om zich te concentreren op het schrijven van Animal Farm. Op 24 november 1943, zes dagen voor zijn laatste dienstdag, werd zijn bewerking van het sprookje, Hans Christian Andersen 's De nieuwe kleren van de keizer, uitgezonden. Het was een genre waarin hij zeer geïnteresseerd was en die verscheen op Animal Farm 's titel pagina. 121] Hij nam ontslag uit de Home Guard op medische gronden. 122]

In november 1943 werd Orwell benoemd tot literair redacteur bij Tribune, waar zijn assistent zijn vriend Jon Kimche was. Orwell was in het personeel tot begin 1945, het schrijven van meer dan 80 boekrecensies, [123]en op 3 december 1943 begon zijn regelmatige persoonlijke column "As I Please ".]Hij was nog steeds bezig met het schrijven van recensies voor andere tijdschriften, waaronder Partisan Review, Horizon en de New York Nation. In april 1944 was Animal Farm klaar voor publicatie. Gollancz weigerde het te publiceren en beschouwde het als een aanval op het regime van de Sovjet-Unie, een cruciale bondgenoot in de oorlog. Een soortgelijk lot werd waargenomen door andere uitgevers, waaronder T. - S. Eliot bij Faber & Faber, totdat Jonathan Cape ermee instemde om het te nemen.

Orwell en Eileen wilden kinderen, maar hij was steriel en ze kan ook onvruchtbaar zijn geweest als gevolg van baarmoederkanker.]In mei hadden de Orwells de gelegenheid om een kind te adopteren, dankzij de contacten van Eileen's schoonzus Gwen O'Shaughnessy, [99]vervolgens een arts in Newcastle upon Tyne. In juni trof een V-1 vliegende bom Mortimer Crescent en de Orwells moesten ergens anders wonen. Orwell moest rondkrabbelen in het puin voor zijn boeken, die hij eindelijk had weten over te brengen van Wallington, ze weg te nemen in een kruiwagen. Een andere klap was Cape's omkering van zijn plan om Animal Farm te publiceren. De beslissing volgde op zijn bezoek aan Peter Smollett, een ambtenaar bij het ministerie van Informatie, die later werd geïdentificeerd als een Sovjet-agent. 126][127] De Orwells brachten tijd door in het noordoosten, in de buurt van Carlton, County Durham, en behandelden de adoptie van een jongen die ze Richard Horatio Blair noemden. 128] Tegen september 1944 hadden ze zich gevestigd in Islington, op 27b Canonbury Square.]Baby Richard voegde zich daar bij hen en Eileen gaf haar werk op het ministerie van Voedsel om voor haar familie te zorgen. Secker & Warburg hadden ermee ingestemd om Animal Farm, gepland voor de volgende maart, te publiceren, hoewel het pas in augustus 1945 in druk verscheen. In februari 1945

had David Astor Orwell uitgenodigd om oorlogscorrespondent te worden voor The Observer. Hij ging Parijs, daarna naar Duitsland en Oostenrijk, naar steden als Keulen en Stuttgart. Hij was nooit in de frontlinie, onder vuur, maar volgde de troepen op de voet, "soms binnen een dag na zijn val het invoeren van een veroverde stad terwijl dode lichamen in de straten lagen".¹³⁰ Sommige van zijn rapporten werden gepubliceerd in de Manchester Evening News.^{131]}

Toen hij daar was, ging Eileen naar het ziekenhuis voor een hysterectomie. Ze had Orwell niet veel op de hoogte gesteld van de operatie vanwege zorgen over de kosten, en omdat ze verwachtte een spoedig herstel te maken; maar ze stierf op 29 maart 1945 aan een allergische reactie op de verdoving die ze kreeg. Er werd verwacht dat hij zijn negen maanden oude geadopteerde zoon zou opgeven, maar dat deed hij niet.¹²⁵ Orwell keerde terug naar huis en ging toen terug naar Europa. Hij keerde terug naar Londen om de algemene verkiezingen van 1945 begin juli te verslaan. *Animal Farm: A Fairy Story* werd gepubliceerd in Groot-Brittannië op 17 augustus 1945 en in Amerika op 26 augustus 1946.

Jura en Nineteen Eighty-Four

Animal Farm had een bijzondere weerklank in het naoorlogse klimaat en het wereldwijde succes maakte Orwell tot een gewilde figuur. Voor de komende vier jaar mengde Orwell journalistiek werk - voornamelijk voor Tribune, The Observer en het Manchester Evening News, hoewel hij ook bijdroeg aan vele politieke en literaire tijdschriften met een kleine omloop - met het schrijven van zijn bekendste werk, *Nineteen Eighty-Four*, dat in 1949 werd gepubliceerd. Hij was een leidende figuur in de zogenaamde Shanghai Club (vernoemd naar een restaurant in Soho) van linkse en emigrantenjournalisten, waaronder E. - H. Carr, Sebastian Haffner, Isaac Deutscher, Barbara Ward en Jon Kimche.^{133]} Foto's van ¹³³

Barnhill boerderij op het eiland Jura, Schotland. Orwell voltooide *Nineteen Eighty-Four* terwijl hij hier woonde.

In het jaar na de dood van Eileen publiceerde hij ongeveer 130 artikelen en een selectie van zijn kritische essays, terwijl hij actief bleef in verschillende politieke lobbycampagnes. Hij had een huishoudster, Susan Watson, in dienst om voor zijn geadopteerde zoon te zorgen in de stad Islington, die bezoekers nu als "bleek" bestempelden. In september bracht hij twee weken door op het eiland Jura in de Binnen-Hebriden en zag het als een plek om te ontsnappen aan het gedoe van het literaire leven in Londen. David Astor was instrumenteel in het regelen van een plaats voor Orwell op de Jura.]Astor's familie bezat Schotse landgoederen in het gebied en een mede-Oemarione, Robin Fletcher, had een woning op het eiland. Eind 1945 en begin 1946 deed Orwell verschillende hopeloze en onwelkome huwelijksaanzoeken aan jongere vrouwen, waaronder Celia Kirwan; Ann Popham, die toevallig in hetzelfde flatgebouw woonde; en Sonia Brownell, een van Connolly's klustiek op het kantoor van Horizon. Orwell leed in februari 1946 aan een tuberculeuze bloeding, maar vermoedde zijn ziekte. In 1945 of begin 1946, terwijl hij nog steeds op Canonbury Square woonde, schreef Orwell een artikel over "British Cookery", compleet met recepten, in opdracht van de British Council. Gezien de naoorlogse tekorten kwamen beide partijen overeen om het niet te publiceren.^{135]} Zijn zus Marjorie stierf in mei.^{136]}

Op 22 mei 1946 vertrok Orwell met zijn twee jaar oude zoon, die hij behandelde als een mini-volwassene, [^{125]}om te leven op Jura in Barnhill, een verlaten boerderij zonder bijgebouwen.^{137]} De omstandigheden in de boerderij waren primitief, maar de natuurlijke geschiedenis en de uitdaging om de plaats te verbeteren, deden een beroep op Orwell. Zijn zoon ontdekte later dat Orwell doodsbang was om zijn tuberculose aan hem door te geven door hem te knuffelen of te kussen, en bezorgd dat dit zijn band met het kind zou verstoren.¹²⁵ Orwell keerde eind 1946 terug naar Londen en pakte

zijn literaire journalistiek opnieuw op. Nu hij een bekende schrijver was, werd hij overspoeld met werk. Afgezien van een bezoek aan Jura in het nieuwe jaar verbleef hij in Londen voor een van de koudste Britse winters en met zo'n nationaal tekort aan brandstof dat hij zijn meubels en het speelgoed van zijn kind verbrandde. De zware smog in de dagen voor de Clean Air Act 1956 deed weinig om zijn gezondheid te helpen, waarover hij terughoudend was, waardoor hij geen medische hulp had. Ondertussen had hij te maken met rivaliserende claims van uitgevers Gollancz en Warburg voor publicatierechten. Rond deze tijd schreef hij samen met Reginald Reynolds een collectie met de titel Britse Pamphleteers. Als gevolg van het succes van Animal Farm verwachtte Orwell een grote rekening van de Inland Revenue en nam hij contact op met een accountantskantoor. Het bedrijf adviseerde Orwell om een bedrijf op te richten om zijn auteursrecht te bezitten en zijn royalty's te ontvangen en een "serviceovereenkomst" op te stellen, zodat hij een salaris kon trekken; "George Orwell Productions Ltd" (GOP Ltd) werd opgericht op 12 september 1947. 138] Foto's van 138 Orwell verliet Londen voor Jura op 10 april 1947. In juli beëindigde hij de huurovereenkomst op het Wallington huisje. Terug op Jura werkte hij aan Nineteen Eighty-Four. Tijdens die tijd bezocht de familie van zijn zus, en Orwell leidde een rampzalige boot expeditie, op 19 augustus, [140]die bijna leidde tot het verlies van het leven terwijl het probeerde de beruchte Golf van Corryvreckan over te steken en gaf hem een doorweek die niet goed was voor zijn gezondheid. In december werd een borstspecialist opgeroepen uit Glasgow die Orwell ernstig ziek verklaarde, en een week voor Kerstmis 1947 was hij in het Hairmyres Hospital. Tuberculose werd gediagnosticeerd en het verzoek om toestemming om het nieuwe geneesmiddel streptomycine te importeren om Orwell te behandelen ging tot Aneurin Bevan, toenmalig minister van Volksgezondheid. David Astor hielp met levering en betaling en Orwell begon zijn loop van de streptomycine op 19 of 20 februari 1948. Tegen het einde van juli 1948 kon Orwell terugkeren naar de Jura en in december had hij het manuscript van Nineteen Eighty-Four voltooid. In januari 1949, in een zeer zwakke toestand, vertrok hij naar een sanatorium in Cranham, Gloucestershire. streptomycine kon echter niet worden voortgezet, omdat hij giftige epidermale necrolyse ontwikkelde, een zeldzame bijwerking. 142]

Een van de cartoon strips van geproduceerd voor de anti-communistische afdeling van de Koude Oorlog van het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken, de afdeling Informatieonderzoek (IRD)

Het sanatorium in Cranham bestond uit een reeks kleine houten chalets of hutten in een afgelegen deel van de Cotswolds bij Stroud. Bezoekers waren geschokt door het uiterlijk van Orwell en waren bezorgd over de tekortkomingen en ineffectiviteit van de behandeling. Vrienden maakten zich zorgen over zijn financiën, maar inmiddels was hij relatief goed af. Hij schreef veel van zijn vrienden, waaronder Jacintha Buddicom, die hem had "ontdekt". In maart 1949 werd hij bezocht door Celia Kirwan, die net was begonnen met het werken voor een eenheid van het ministerie van Buitenlandse Zaken, de afdeling Informatieonderzoek (IRD), die door de LabourLabour-regering was opgezet om anticomunistische propaganda te publiceren; Orwell gaf haar een lijst met mensen die hij als ongeschikt beschouwde als IRD-auteurs vanwege hun pro-communistische neigingen. Orwell's lijst, niet gepubliceerd tot 2003, bestond voornamelijk uit schrijvers, en sommige acteurs en Labour-parlementsleden. [143]Om Animal Farm verder te promoten, de IRD gaf de opdracht cartoon strips, getekend door Norman Pett, te worden geplaatst in kranten over de hele wereld. 144] Orwell kreeg meer behandeling met streptomycine en verbeterde iets. Deze herhaalde dosis streptomycine, vooral nadat de bijwerking was opgemerkt, is "slecht geadviseerd" genoemd. Hij kreeg toen penicilline, vermoedelijk om zijn bronchiëctasieën te behandelen; artsen wisten dat het niet effectief was tegen tuberculose. 142] In juni 1949 werd Nineteen Eighty-Four gepubliceerd met lovende kritiek.

Laatste maanden en de dood

De gezondheid van Orwell bleef afnemen. Halverwege 1949 hofde hij Sonia Brownell , vermoedelijk

het model voor Julia, de heldin van *Nineteen Eighty-Four*, [146][147] en ze kondigden hun verloving in september. Kort daarna werd hij overgebracht naar het University College Hospital in Londen. Brownell nam de leiding over de zaken van Orwell en ging hem ijverig bij in het ziekenhuis. Vrienden van Orwell verklaarden dat Brownell hem door de pijnlijke laatste maanden van zijn leven heeft geholpen en, volgens Anthony Powell, Orwell enorm heeft opgevrolijkt. 148] Anderen hebben echter betoogd dat ze zich mogelijk tot hem aangetrokken voelde, voornamelijk vanwege zijn roem. 142]

In september 1949 nodigde Orwell zijn accountant Jack Harrison uit om hem in het ziekenhuis te bezoeken, en Harrison beweerde dat Orwell hem vervolgens vroeg om directeur van GOP Ltd te worden en het bedrijf te beheren, maar er was geen onafhankelijke getuige.]Orwell's bruiloft vond plaats in de ziekenhuiskamer op 13 oktober 1949, met David Astor als beste man.]Verdere vergaderingen werden gehouden met zijn accountant, waarbij Harrison en de Blairs werden bevestigd als directeuren van het bedrijf. 138] De gezondheid van Orwell was weer in verval door Kerstmis. Harrison bezocht later en beweerde dat Orwell hem 25% van het bedrijf had gegeven. 138] Foto's van 138

Op 46-jarige leeftijd leed Orwell aan een cruptuur van de longslagader als gevolg van complicaties van tuberculose en stierf in de vroege ochtend van 21 januari 1950. 150]
Orwell's graf op het kerkhof van Allerheiligen, Sutton Courtenay, Oxfordshire

Orwell had gevraagd om begraven te worden "volgens de riten van de Church of England, op de dichtstbijzijnde handige begraafplaats".[151]De begraafplaatsen in het centrum van Londen hadden geen ruimte, en dus in een poging om ervoor te zorgen dat zijn laatste wensen konden worden vervuld, deed zijn weduwe een beroep op zijn vrienden om te zien of een van hen op de hoogte was van een kerk met ruimte op het kerkhof. David Astor regelde dat Orwell zou worden begraven op het kerkhof van Allerheiligenkerk, Sutton Courtenay, [152]op 26 januari 1950.]De begrafenis werd georganiseerd door Anthony Powell en Malcom Muggeridge. Powell koos de hymnen: "Alle mensen die op aarde wonen" ", "Lege mij, O u grote Verlosser" en "Tienduizend keer tienduizend". 154] Foto's van de Verenigde Staten

Orwell's geadopteerde zoon, Richard Horatio Blair, werd opgevoed door Orwell's zus Avril, zijn wettelijke voogd, en haar man, Bill Dunn. 155] Bekijk op aanvraag

In 1979 spande Sonia Brownell een High Courtrechtszaak aan tegen Harrison, toen hij verklaarde dat hij van plan was zijn 25 procent deel van het bedrijf tussen zijn drie kinderen te verdelen. Voor Sonia zou het gevolg van deze manoeuvre de algehele controle over het bedrijf drie keer moeilijker hebben gemaakt. Ze werd beschouwd als een sterke zaak, maar werd steeds zieker en werd uiteindelijk overgehaald om zich buiten de rechtbank te schikken op 2 november 1980. Ze overleed op 11 december 1980, op 62-jarige leeftijd. 138] Foto's van 138

Literaire loopbaan en nalatenschap

Tijdens zijn grootste deel van zijn loopbaan was Orwell het best bekend om zijn journalistiek, in essays, recensies, columns in kranten en tijdschriften en in zijn verslagen over reportage: *Down and Out in Parijs en Londen* (een periode van armoede in deze steden), *The Road to Wigan Pier* (benoemd over de levensomstandigheden van de armen in Noord-Engeland, en klassenverdeling in het algemeen) en . Volgens Irving Howe was Orwell "de beste Engelse essayist sinds Hazlitt, misschien sinds Dr. Johnson." [Ik ben 156]

Moderne lezers maken vaker kennis met Orwell als romanschrijver, met name via zijn enorm

succesvolle *Animal Farm* en *Nineteen Eighty-Four*. Men denkt vaak dat het degeneratie in de Sovjet-Unie weerspiegelt na de Russische Revolutie en de opkomst van het stalinisme; de laatste, het leven onder totalitaire heerschappij. In 1984 werden de *Fahrenheit 451* van *Nineteen Eighty-four* en Ray Bradbury geëerd met de Prometheus Award voor hun bijdrage aan de dystopische literatuur. In 2011 ontving hij het opnieuw voor *Animal Farm*. In 2003 werd *Nineteen Eighty-Four* vermeld op nummer 8 en *Animal Farm* op nummer 46 op de BBC's *The Big Read* poll. In 2021 beoordeelden lezers van de *New York Times Book Review* *Nineteen Eighty-vierde* op een lijst van "De beste boeken van de afgelopen 125 jaar".

Literaire invloeden

In een autobiografisch stuk dat Orwell in 1940 naar de redacteurs van de *Twentieth Century Authors* stuurde, schreef hij:

De schrijvers waar ik het meest om geef en waar ik het nooit moe van word, zijn: Shakespeare, Swift, Fielding, Dickens, Charles Reade, Flaubert en, onder moderne schrijvers, James Joyce, T. - S. Eliot en D. - H. - Lawrence. Maar ik geloof dat de moderne schrijver die mij het meest heeft beïnvloed W. Somerset Maugham, die ik enorm bewonder vanwege zijn kracht om een verhaal eenvoudig en zonder franje te vertellen.

Orwell prees het werk van Jack London, met name zijn boek *The Road*. Orwell's onderzoek naar armoede in *The Road to Wigan Pier* lijkt sterk op dat van Jack London's , waarin de Amerikaanse journalist zich vermomt als een werkloze matroos om het leven van de armen in Londen te onderzoeken. In zijn essay "Politiek vs. Literatuur : Een onderzoek van *Gulliver's Travels* (1946)" schreef Orwell : "*Als ik een lijst zou moeten maken van zes boeken die zouden worden bewaard toen alle anderen werden vernietigd, zou ik zeker Gulliver's reizen onder hen plaatsen.*" Over H. G. Wells schreef hij: "*De geesten van ons allemaal, en dus de fysieke wereld, zou merkbaar anders zijn als Wells nooit had bestaan.*"

Orwell was een bewonderaar van Arthur Koestler en werd een goede vriend in de drie jaar dat Koestler en zijn vrouw Mamain doorbrachten in het huisje van Bwlch Ocyn in de Vallei van Ffestiniog. Orwell beoordeelde Koestler's *Duisternis* op *Noon* voor de *New Statesman* in 1941, zeggende:

Omdat dit boek als een roman en een stuk briljante literatuur is, is het waarschijnlijk het meest waardevol als een interpretatie van de Moskouse "bekenntnissen" door iemand met een innerlijke kennis van totalitaire methoden. Wat beangstigend was aan deze beproevingen, was niet het feit dat ze gebeurden - want het is duidelijk dat zulke dingen nodig zijn in een totalitaire samenleving - maar de gretigheid van westerse intellectuelen om hen te rechtvaardigen.

Andere schrijvers die Orwell bewonderde, waren Ralph Waldo Emerson, George Gissing, Graham Greene, Herman Melville, Henry Miller, Tobias Smollett, Mark Twain, Joseph Conrad en Jevgeny Zamyatin. Hij was zowel een bewonderaar en een criticus van Rudyard Kipling, [163][164]prees Kipling als een begaafde schrijver en een "goede slechte dichter" wiens werk is "onwetend" en "moreel ongevoelig en esthetisch walgelijk", maar onmiskenbaar verleidelijk en in staat om te spreken met bepaalde aspecten van de realiteit effectiever dan meer verlichte auteurs. 165] Hij had een even ambivalente houding ten opzichte van G. K. - Ja. Chesterton, die hij beschouwde als een schrijver van aanzienlijk talent die ervoor had gekozen om zich te wijden aan "Romeinse katholieke propaganda", [166]en aan Evelyn Waugh, die, schreef hij, "ongeveer zo'n goede romanschrijver als men kan zijn (dwz als romanschrijver gaan vandaag) terwijl hij onhoudbare meningen heeft".

Literair Criticus

Gedurende zijn hele leven ondersteunde Orwell zichzelf voortdurend als een boekrecensent. Zijn recensies zijn bekend en hebben invloed gehad op de literaire kritiek. Hij schreef in de conclusie van zijn 1940 essay over Charles Dickens :[168]

Wanneer men een sterk individueel stuk schrijven leest, heeft men de indruk dat men ergens achter de pagina een gezicht ziet. Het is niet noodzakelijk het werkelijke gezicht van de schrijver. Ik voel dit heel erg bij Swift, met Defoe, met Fielding, Stendhal, Thackeray, Flaubert, hoewel ik in verschillende gevallen niet weet hoe deze mensen eruit zagen en niet willen weten. Wat men ziet is het gezicht dat de schrijver zou moeten hebben. In het geval van Dickens zie ik een gezicht dat niet helemaal het gezicht is van Dickens' foto's, hoewel het er ook op lijkt. Het is het gezicht van een man van ongeveer veertig, met een baard en een hoge kleur. Hij lacht, met een vleugje woede in zijn gelach, maar geen triomf, geen kwaadaardigheid. Het is het gezicht van een man die altijd tegen iets vecht, maar die openlijk vecht en niet bang is, het gezicht van een man die genereus boos is – met andere woorden, van een negentiende-eeuwse liberaal, een vrije intelligentie, een type dat met gelijke haat wordt gehaat door alle stinkende kleine orthodoxies die nu voor onze ziel strijden.

George Woodcock suggereerde dat de laatste twee zinnen ook Orwell beschrijven. 169] Foto's van 169

Orwell schreef een kritiek op het toneelstuk *Arms and the Man* van George Bernard Shaw. Hij beschouwde dit Shaw's beste spel en de meest waarschijnlijke om sociaal relevant te blijven. Zijn essay uit 1945 *In Defence of P. G. Wodehouse* stelt dat zijn uitzendingen uit Duitsland tijdens de oorlog hem niet echt tot een verrader maakten. Hij beschuldigde het ministerie van Informatie van het overdrijven van de acties van Wodehouse voor propagandadoeleinden.

Het schrijven van voedsel

In 1946 gaf de British Council Orwell de opdracht om een essay over Brits eten te schrijven als onderdeel van een streven om de Britse betrekkingen in het buitenland te bevorderen.]In zijn essay getiteld "British Cookery" beschreef Orwell het Britse dieet als "een eenvoudig, vrij zwaar, misschien licht barbaars dieet" en waar "hete dranken op maximaal enkele uren van de dag aanvaardbaar zijn".[170]Hij schreef dat high tea in het Verenigd Koninkrijk bestond uit een verscheidenheid aan hartige en zoete gerechten, maar "geen thee zou als een goede worden beschouwd als het niet minstens één soort cake bevat", alvorens toe te voegen "evenals gebak, koekjes worden veel gegeten bij thee-tijd".[170] Orwell bevatte zijn eigen recept voor marmelade, een populaire Britse spread op toast.]De British Council weigerde echter om het essay te publiceren op grond van het feit dat het te problematisch was om over voedsel te schrijven op het moment van strikte rantsoenering in het Verenigd Koninkrijk na de oorlog. In 2019 werd het essay ontdekt in de archieven van de British Council, samen met de afwijzingsbrief. De Britse Raad verontschuldigde zich officieel bij Orwell voor de afwijzing van het in opdracht gegeven essay, het publiceren van het oorspronkelijke essay samen met de afwijzingsbrief. - 170]

Ontvangst en evaluaties van de werken van Orwell

Productie van het toneelstuk 1984 in het Playhouse Theatre in het West End. Orwell's werken zijn aangepast voor het podium, het scherm en de televisie. Ze hebben ook reclame en liedjes geïnspireerd en hij wordt vaak geciteerd. Historicus John Rodden noemde hem een "cultureel

icoon".[172]Verkeer als ik op 172

Arthur Koestler zei dat Orwell's "compromisloze intellectuele eerlijkheid hem soms bijna onmenselijk maakte".[173] Ben Wattenberg verklaarde: "Het schrijven van Orwell doorboorde intellectuele hypocrisie waar hij het ook vond."[3]Volgens historicus Piers Brendon, "Orwell was de heilige van het gemeenschappelijke fatsoen die in eerdere dagen zou doen, zei zijn BBC-baas Rushbrook Williams, 'van beide heilig verklaard - of verbrand op de brandstapel '.]Raymond Williams in *Politics and Letters: Interviews with New Left Review* beschrijft Orwell als een "succesvolle imitatie van een gewone man die op een niet-bemiddelde manier op ervaring botst en de waarheid erover vertelt".[175] Christopher Norris verklaarde dat Orwell's "homespun empiricistische kijk - zijn veronderstelling dat de waarheid er was om op een eenvoudige gezond verstandelijke manier te worden verteld - nu lijkt niet alleen naïef maar schuldig zelfbedrog".[176]De Amerikaanse geleerde Scott Lucas heeft Orwell beschreven als een vijand van links.]John Newsinger heeft betoogd dat Lucas dit alleen kon doen door "alle aanvallen van Orwell op het stalinisme te portretteren [-] alsof het aanvallen op het socialisme waren, ondanks het voortdurende aandringen van Orwell dat ze dat niet waren".[- 178]

Orwell's werk heeft een prominente plaats ingenomen in het schoolliteratuurcurriculum in Engeland, [179]met *Animal Farm* een regelmatig examenonderwerp aan het einde van het secundair onderwijs (GCSE), en *Nineteen Eighty-Four* een onderwerp voor volgende examens onder universitair niveau (A-niveaus). Een 2016 UK poll zag *Animal Farm* rangschikt het favoriete boek van het land van school. 180]

De historicus John Rodden verklaarde: "John Podhoretz beweerde dat als Orwell vandaag nog leefde, hij bij de neoconservatieven en tegen links zou staan. En de vraag rijst, in hoeverre kun je zelfs beginnen met het voorspellen van de politieke posities van iemand die tegen die tijd drie decennia en meer dood is geweest?[3]

Rodden merkt de "onmiskkenbare conservatieve kenmerken in de Orwell-fysionomie" op en merkt op hoe "tot op zekere hoogte Orwell het soort gebruik en misbruik door rechts faciliteerde dat zijn naam is genoemd. Op andere manieren is er de politiek van selectief citaat geweest."[3]Rodden verwijst naar het essay " Why I Write ", [181]waarin Orwell verwijst naar de Spaanse Burgeroorlog als zijn "waterscheiding politieke ervaring", zeggende: "De Spaanse Oorlog en andere gebeurtenissen in 1936-37, draaide de schaal. Daarna wist ik waar ik stond. Elke lijn van serieus werk die ik sinds 1936 heb geschreven, is direct of indirect geschreven tegen totalitarisme en voor democratisch socialisme zoals ik het begrijp. "[(nadruk in het origineel) Rodden legt verder uit hoe, tijdens het McCarthy-tijdperk, de introductie tot de Signet-editie van *Animal Farm* gebruik maakt van selectief citaat: